Niepokój na Bliskim Wschodzie

Dziś w proroctwach

> Strzeż mnie jak źrenicy oka, ukryj mnie w cieniu swych skrzydeł przed bezbożnymi, którzy mnie gnębią, nieprzyjaciółmi, którzy mnie zawzięcie osaczają – Ps. 17:8-9.

Stary porządek rzeczy na Bliskim Wchodzie rozpada się. Wolność i rewolucje w trwały sposób zmienią tamten świat. Oto kilka przykładów:

Algieria. Po ponad dwudziestu latach rząd uchylił stan wyjątkowy, aby uspokoić demonstrantów.

Bahrajn. Po krwawym stłumieniu protestów w stolicy kraju, Manamie, król wezwał do ogólnonarodowego dialogu między sunnickim rządem a protestującymi ludźmi, z których większość to Szyici.

Egipt. Protestujący wylegli w styczniu na ulice Egiptu, domagając się ustąpienia prezydenta Mubaraka, po trzech dekadach sprawowania władzy. Ostatecznie, Mubarak został obalony 11.02.2011 roku

Iran. 14 lutego 2011 r. tysiące demonstrantów wzięło udział w największych protestach od czasu kwestionowanej reelekcji prezydenta Ahmadineżada w 2009 r. Siły bezpieczeństwa stłumiły protest i uwięziły liderów opozycji.

Irak. Szereg mniejszych demonstracji związanych z bezrobociem, korupcją i brakiem usług przetoczył się przez kraj od początku lutego 2011. Ogólnokrajowy „Dzień gniewu” jakim obwołano 25 lutego 2011 r., zakończył się rozruchami.

Maroko. 20 lutego 2011 r. zorganizowano szereg demonstracji wspieranych przez ruchy młodzieżowe, związki zawodowe i organizacje praw człowieka, żądające zapewnienia większego udziału demokracji w tym północno-afrykańskim królestwie.

Jemen. Pod koniec stycznia 2011 roku wybuchły tutaj protesty, domagające się ustąpienia prezydenta Ali Abdullah Saliha. W wyniku starć, zginęło około stu demonstrantów.

Jordania. Demonstranci gromadzili się w piątki, żądając większego udziału w rządach; niektórzy chcą zwiększyć swe wpływy aby wybrać własnego premiera i ministrów.

Libia. Demonstranci wypowiedzieli posłuszeństwo Muammarowi Kaddafiemu, co doprowadziło do krwawych rozruchów i wybuchu wojny domowej, w której do tej pory zginęło setki, o ile nie tysiące, osób.

Oman. Demonstranci wyszli na ulice portowego miasta Sohar pod koniec lutego, co doprowadziło do krwawych starć z policją.

Tunezja. Rozruchy wybuchły w tym północno – afrykańskim narodzie w grudniu 2010 roku, kiedy to 26 latek popełnił samobójstwo w odpowiedzi na konfiskatę przez policję straganu z owocami i warzywami, które sprzedawał.

Na tle tych zmian zauważalny jest spadek wpływów Zachodu.

Izrael przygotowuje się na zmiany

Nikt nie wie, jaki będzie rezultat tych zmian: demokracja, teokracja czy też nowy typ monarchii. Egipt i Izrael pozostawały w pokoju od czasu zawarcia traktatu pokojowego w 1979 roku, lecz umowa ta może nie być honorowana przez nowy rząd. Analitycy przewidują, że władzę w Egipcie mogą przejąć politycy niechętni Izraelowi. Ponieważ zarówno Iran, jak i Syria wspierają zbrojne grupy islamskich ekstremistów, scenariusz taki nie byłby dla Izraela pomyślny. Premier Beniamin Netanjahu wezwał armię do przyspieszenia instalacji ogrodzenia wyposażonego w systemy elektroniczne, którego budowa rozpoczęła się w roku 2010. Ta konstrukcja o długości około 200 km na granicy z pustynią Synaj ma za zadanie odcięcie dostępu do granic Izraela, infiltrowanych dotąd przez szmuglerów. Przyspieszono również budowę zbiorników na gaz wzdłuż wybrzeża, aby uniezależnić gospodarkę kraju od dostaw rurociągami z Egiptu.

Władze wojskowe oraz wywiad publicznie stwierdziły, że Izrael musi być gotowy na ponowną okupację strefy Gazy. Opozycja podnosi jednak, że działanie takie niewątpliwie uwikła Izrael w pewną wojnę z ościennymi krajami arabskimi.

Ezechiel 37, 38 oraz Psalm 83

Wizja Ezechiela o dolinie suchych kości (Ezech. 37) opisuje proces odradzania się narodu i powrotu do ziemi przodków. Wypełnienie się tego proroctwa rozpoczęło się w roku 1878 wraz z powstaniem niewielkiej osady Petah Tikvah. W roku 1917 deklaracja Balfoura dała oficjalny sygnał wsparcia dla żydowskich dążeń do odbudowy swej ojczyzny w Palestynie. W roku 1948 powstało państwo Izrael.

Opis zawarty w Psalmie 83 dotyczy z kolei konfliktu, jaki istnieje między Izraelem, a arabskimi sąsiadami: „Mówią: Nuże, wytępmy ich, niech nie będą narodem, Aby więcej nie wspominano imienia Izraela! Tak, naradzali się jednomyślnie, Przeciw tobie zawarli przymierze” (Ps. 83:5-6). Wypełnienie tych słów nastąpiło niemalże natychmiast po ogłoszeniu przez Izrael niepodległości z chwilą, gdy trzy sąsiednie arabskie państwa wypowiedziały mu wojnę. W roku 1950 powstała Liga Arabska. Wersety 7 i 8 opisują konfederację, która obejmuje narody zamieszkujące dziś tereny Jordanii, Libanu, Iraku, Arabii Saudyjskiej i Syrii. Wszystkie te kraje są zdeklarowanymi przeciwnikami Izraela.

Co omawiany psalm mówi o sytuacji w dniu dzisiejszym?

1. Jedna lub kilka wojen przeciwko Izraelowi doprowadzi jedynie do pozornego pokoju i tymczasowego poczucia bezpieczeństwa w Izraelu (Ezech. 38:8,11,14).
2. Po okresie tego tymczasowego bezpieczeństwa, nastąpi ostateczna wojna (2 Moj. 12, Obj. 16:17-21). Konflikt ten pokazany jest również w wojnach Debory z Syserą i Gedeona z Midianitami.

Proroctwo Ezechiela 38 i 39 wskazuje na kolejny sojusz narodów przed tą ostateczną wojną, w której Gog i Magog wystąpią przeciwko Izraelowi. Dzisiaj sojusze te można dostrzec wyraźniej:

1. blok wschodni: Rosja z Armenią i Gruzją; Iran, Czarna Afryka, Północna Afryka (od Libii do Maroka), narody germańskie i tureckie;
2. blok zachodni: Arabia, kraje Europy Zachodniej i dawne kolonie (obie Ameryki, możliwe że również Australia i Nowa Zelandia).

Pan traktuje odrodzenie Izraela jako rzeczywistą obietnicę, prowadzącą do ustanowienia Jego Królestwa na ziemi (Łuk. 21:29-31). W miarę jak niepokój na bliskim wschodzie będzie narastał, radujmy się ze świadomości, że Plan Boży postępuje naprzód. W czasie ostatecznego ucisku jaki przyjdzie na Izrael, Bóg go wybawi i objawi się wszystkim narodom. Wówczas Jego Królestwo da wszystkim uciskanym ludziom prawdziwą wolność.

Redakcja